

РІПКА

РІПКА

Був собі дід Андрушка, а в нього — баба Марушка, а в баби — донечка Мінка, а в дочки — собачка Хвінка, а в собачки — товаришка, киця Варварка, а в киці — вихованка, мишка Сіроманка.

Раз весною взяв дід лопату та мотику, скопав у городі грядку велику, гною трохи наносив, грабельками підпушив; зробив пальцем дірку та й посадив ріпку.

Працював дід не марно: зійшла ріпка гарно. Щодень ішов дід у город, набравши води повен рот, свою ріпку поливав, їй до життя охоти давав.

Росла дідова ріпка,росла! Зразу така, як мишка, була, потім, як буряк, потім, як кулак, потім, як два, а наприкінці стала така, як дідова голова.

Тішився дід, аж не знає, де стати. “Час, — каже, — нашу ріпку рвати!” Пішов він на город — гуп-гуп! Узяв ріпку за зелений чуб: тягне руками, уперся ногами, — мучився, потівувесь день, а ріпка сидить у землі, як пень.

Пішли вони на город — гуп-гуп! Узяв дід ріпку за чуб, баба діда — за плече. Тягнуть, аж піт тече. Смикає дід ріпку за гичку, смикає баба діда за сорочку, працюють руками, упираються ногами. Промучились увесь день, а ріпка сидить у землі, як пень.

Кличе баба дочку Мінку: “Ходи, доню, не біжи, нам ріпку вирвати поможи!”

Пішли вони на город — гуп-гуп! Узяв дід ріпку за чуб, баба діда — за сорочку, дочка бабу — за торочку.

Кличе дід бабу Марушку: "Ходи, бабусю, не лежи, мені ріпку вирвати поможи!"

Тягнуть руками, упираются ногами.
Промучились увесь день, а ріпка сидить у землі, як пень.

Кличе дочка собачку Хвінку: "Ходи, Хвіночко, не біжи, нам ріпку вирвати поможи!"

Пішли вони на город — гуп-гуп!
Узяв дід ріпку за чуб, баба діда — за сорочку, дочка бабу — за торочку, собачка дочку — за спідничку. Тягнуть руками, упираются ногами. Промучились увесь день, а ріпка сидить у землі, як пень.

Кличе собачка кицю Варварку: "Ходи, Варварочко, не лежи, нам ріпку вирвати поможи!"

Пішли вони на город — гуп-гуп!
Узяв дід ріпку за чуб, баба діда — за сорочку, дочка бабу — за торочку, собачка дочку — за спідничку, киця

собачку — за хвостик. Тягнуть і руками, і зубами, упираются ногами. Промучились увесь день, а ріпка сидить у землі, як пень.

Кличе киця мишку Сіроманку: "Ходи, Сірочко, не біжи, нам ріпку вирвати поможи!"

Пішли вони на город — гуп-гуп!
Узяв дід ріпку за чуб, баба діда — за сорочку, дочка бабу — за торочку, собачка дочку — за спідничку, киця собачку — за хвостик, мишка кицю — за лапку.

Як потягли — та й покотилися.

Упала ріпка на діда Андрушку, дід — на бабу Марушку, баба — на дочку Мінку, дочка — на собачку Хвінку, собачка — на кицю Варварку, а мишка

— шустъ у шпарку!

21169

Кличе баба дочку Мінку: "Ходи, доню, не біжи, нам ріпку вирвати поможи!"

21169

Кличе дочка собачку Хвінку: "Ходи, Хвіночко, не біжи, нам ріпку вирвати поможи!"

Кличе собачка кицю Варварку. "Ходи Варварочко, не лежи, нам ріпку вирвати поможи!"

Упала ріпка на діда Андріушку,
дід — на бабу Марушку,
баба — на дочку Мінку,
дочка — на собачку Хвінку,
собачка — на кицю Варварку,
а мишка — шустъ у шпарку!

Бібліотека для дітей

"МОЯ КНИЖЕЧКА" ВИПУСК Ч. 48

ДЛЯ ДОШКІЛЬНОГО
ВИХОВАННЯ
СВІТОВА РАДА ДОШКІЛЛЯ

"ЄВШАН-ЗІЛЛЯ"
ТОРОНТО, Р. Б. 1973